

AK 374 12

v. Thielan

Z f
645

ORATIO

QVA

UIRO NOBILI ET

CONSULTISS.

GEORGIO

THILONI

A THILAW,

JC.

REVERENDISS. ATQ. ILLUSTRISS.

PRINCIP. LIGIO-BREG.

CONSILIARIO

IN REVERENDI PRESBYTERII LI-

GNICENSIS CONVENTU QVA-

DRAGESIMALI

A. C. MDCII.

XXVI. FEBR.

PARENTAVIT

ANDREAS BAUDISIUS

URATISLAVIENSIS

ECCLES. PETROPAVL. PASTOR

ET SUPERINTEN-

DENS.

X 2120 600

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTSBIBLIOTHEK
HALLE (SAALE)

121 V
1717 16. 5
1717 16. 5

NOBILIT ET CLARISS.

VIRO

VALENTINO

THILONI

ATHILAVV,

INTINTZ,

J. U. DOCTORI CE-

LEBERR,

AMICO ET COMPATRI

VETERI ET

OBS.

IN TESTIMONIUM

ACADEMICÆ CON-

JUNCTIONIS

Ac

SYMPATHEIAS CHRISTIANÆ

DECLARATIONEM

SINCERAMENTE

OFFERT

ANDREAS BAUDISIUS.

NON SOLENNIS TAN-
túm hujus diei actus, sed & veneranda ve-
stra, Viri Reverendi & Doctissimi, autori-
tas, vultusque & oris in me conversio, jure
quodam suo á me postulare videtur, ut usitata pietatis no-
stræ exercitia, oratione aptâ, pleno sacrosanctæ Trinitatis
numine loco jucundâ, Reverendis. & Illustris. PRIN-
CIPÍ ac Domino, Domino nostro Clementissimo, gratâ,
Illustri REGIMINI acceptâ, dignâ tot Theologorum
præsentiâ, perpolitâ divinæ pariter atque humanæ sapi-
entiæ ingeniis in medium proferam. Etsi autem non
latet me publici nostri congressus occasio, neque vestræ mi-
hi ignota gravitatis benevolentia: tamen si meos in di-
cendo intendam nervos, & temporis rationem pauló alti-
ús mecum reputem: hoc opus, hic labor est. Necessaria
singulari pietatis amore ab Illustrissimis LIGNI-
SIUM ET BREGENSIIUM DUCIBUS instituta,
& á Reverendis nostris Majoribus atque Antecessoribus,
in Domino placidè quiescentibus, confirmata consuetudo,
certum Christianæ religionis articulum explicandum of-
fert: Pietas autem & arctissimum illud societatis, quo
inter nos devincti sumus, vinculum a vrem vellit, & si-
bi etiam in hoc cœtu aliquid dicendum officiosè petit:
illi obtemperandum, inserviendum huic.

Ac ne alterutram lesisse videar, utriusque non
adumbrata idola, sed expressam in exemplo evidenti ide-
am vobis ostendam, de quæ CL. Consultissimoque Viro,
GEORGIO THILONE, dicam, de quo illud meri-
tò apud nos, quod apud Græcos de Amphiarao: Deside-
ramus te tanquam oculum nostri exercitus.

A 2

Si enim

Si enim illorum, quos Jehova replevit Spiritu sapientiae & prudentiae, Spiritu consilii & fortitudinis, Spiritu cognitionis & timoris Domini, memoria non oblitterabitur, nosne hunc Virum honestam memoriâ spoliabimus? Quis nostrum hoc & aliis in locis, ipsius in audiendo attentionem non animadvertit? quis in iudicando dexterritatem non cognovit? quis in decidendo sapientiam non intellexit? quis morum gravitatem, vultus modestiam, linguae humanitatem non est admiratus? Si, qui docti fuerunt, fulgebunt quasi splendor firmamenti, & qui ad justiciam erudiunt multos, quasi stellae in perpetuas aeternitates; quo majestatis & honorum splendore beatam hujus Viri animam, in splendidissimo Electorum throno nunc ornatam esse existimabimus? quo encomio in hoc circo dignus erit? Si, ut Ambrosius ait in funere VALENTINIANI Primi, in obitu fidelium Imperatorum quidam fidei pudor, quaedam Ecclesiae verecundia est: & in immatura morte piorum Principum omnis Ecclesiae pulchritudo maestior: nullane fidelium Consiliariorum, qui sunt cor Principum, immatura ex oculis nostris in beatorum sedem translatio mæroris & mæsticiæ simulacra relinquet? CONSTANTINO Magno sciscitanti, cur ALEXANDER SEVERUS Imperator, adolescens, Syrus, alienus à Romanorum sanguine, tantis prædicetur laudibus? cum tot ante illum Romani Principes, Tiberii, Claudii, Domitiani, Commodi, consentientibus omnium calculis & vocibus vituperarentur; responsum esse ajunt, gubernationem ALEXANDRI laudatam & felicem Cancellarii ULPIANI, quem familiarissimum & charissimum Princeps habuisset, & Collegarum illius
Juriscon-

*Jurisconsultorum, PAULI, SABINI, POMPOII,
CALLISTRATI, MODESTINI sapientia, virtu-
ti, doctrinae ac moderationi adscribendam esse?*

*Si bene apud memores veteris stat gratia facti;
cujus animus hujus VIRI innumerabilia, quae nobis sere-
na fronte obtulit, officiorum genera enumerabit? cujus
naturae aut fortuna facultates beneficiorum monumenta
pari laudum numero illustrabunt, ne dicam equam gra-
titudinis lance compensabunt? Si, quod ait Apostolus,
unum corpus sumus & dolente membro corpus dolet: tot
membris dolentibus & lugentibus, non dolebimus? non lu-
gebimus? Senex quidam in suos canos digitum intendens
dixit: Hac nive dissoluta multum erit luti: Deus clemen-
ter avertat, ne fatalis hujus & aliorum iisdem ornatorum
donis, quorum fidei summa rerum concredita, necessitas
novos nobis etiam incommodorum pulveres importet.*

*Non autem propterea has in me dicendi partes rece-
pi, quod existimem VIRO Clarissimo commendatione
mea aliquid accessurum gloriae, illud, quod Lysander,
sentiens: Veram virtutem non egere laudibus, cum i-
psa secum ducat suam laudem atque decus. Neque ideo
etiam tantam rerum molem aggredior, quod credam, me
recensendo virtutum, quae in ipso fuerunt plurimae, at-
tingere posse verticem, sed quo pietatis me vocat officium,
eo amoris impellit incendium, beneficiorum multitudo,
& doloris asperitas.*

*Dum autem VIRUM hunc amplissimum commen-
dare studebo, nemini in laudatissimo Illustrium CON-
SILIARIORUM ordine versanti, quicquam deroga-
tum volo, quin potius VIRIS illis Nobilissimis, doctri-*

nâ eruditâ, prudentiâ singulari, virtute multâ, longô-
que rerum usu præstantissimis exercitatissimisque eam,
quam ipsorum pietas, doctrina, fides, merentur laudem,
sartam tectamque conservatam, omnibusque debito ve-
nerationis cultu prosequendam propono.

Erit igitur humanitatis nostræ benevolum hujus U-
RI erga nos animum, in hoc religiosissimo Congressu æquo
vultu agnoscere: erit pietatis, subitam, at non incopinatam
mortem unanimi gemitu deplorare: erit gratitudinis per-
petuam tantorum beneficiorum memoriam conservare.

Ut autem inter nos extet erga piè ac placidè defun-
ctum exiguissima amoris nostri umbella, erga V I D U-
A M mæstissimam τῆς συμπαθείας testimonium, erga Fa-
miliam societas luctus, erga Virum CL. VALENTI-
NUM THILONEM, J. U. Doctorem, hæc præter Aca-
demica, quâ non ulla, teste nostro MELANCHTONE,
cognatio potest esse dulcior, necessitudinis & amicitia
μυκηδοῦνων amplissimum, hoc rerum theatrum ingrediari,
non ut singula evolvam penetralia, atque ex illis depro-
menda exponam, sed ea tantum, quæ fuerunt in oculis,
quæ manent in ore, de quibus nulla unquam ætas conti-
cescet, delibabo: Vos favete piis manibus, atque meo
propitiis vestris adeste animis.

Unde autem, ut memoria tua vindicetur ab obli-
one, & conservetur apud posteros in Ecclesia, THILO,
incipiam? an à patriæ LIGNITII nobilitate? an à
Familie honestate? an verò à Parentum pietate? Hæc
volvens atque revolvens talia esse reperio, ut non minorem
tua illis gloriæ splendorem sapientia retulerit, quam ea
tibi largiri potuerunt nominis celebritatem. Si natu-
ra

ra

*ra fuisset Seriphius ingenio profectus Athenis dignus erat.
 Felix tellus, quæ talem virum genuit! alma tellus, quæ
 aluit! fidelis tellus, quæ non permisit, ut sortis vicissitu-
 dine, aut mortis crudelitate tale pignus è sinu sibi eripe-
 retur! O LIGNITIUM! hunc tuum filium, hunc tu-
 um civem, hos tuos cineres, quo amore prosequeris? qui-
 bus ornabis honoribus? quam statuam, quæ trophæa eri-
 ges? O LIGNITIUM, quis te tanti VIRI matrem
 felicem non predicet? quis non super æthera tollat? quis
 te nutricem non exosculetur? quis inter tales Viros cor-
 pus suum pulveri non committat? Æternam meretur lau-
 dem CICERO, quod non ipsum ARCHIMEDEM
 ab ipso Orco revocaverat, sed ignorata modo septa undi-
 que & vestita vepribus & dumetis vestigia sepulchri
 aperuerat: Quam tu mereberis, ô LIGNITIUM, fa-
 me gloriam, quod tam in splendido loco auctoritatis tuæ
 Mæcenates collocas, ut aurea favoris & amoris tui erga
 pietatem, erga bonas literas effigies transeuntium splen-
 dore suo perstringat oculos.*

*Natus est VIR optimus ex optimis Parentibus, GRE-
 GORIO THILONE & MARGARETHA DOM-
 KIA, anno illo, quo multa de constituendâ Ecclesiarum
 pace & doctrinâ religionis agebantur: quo natus summus
 Imperii Romani Monarcha RUDOLPHUS II. Impe-
 rator August. & Dux Lignicensium Illustrissimus FRI-
 DERICUS IV. laudatiss. memoria, anno Christi mil-
 lesimo quingentesimo quinquagesimo secundo.*

*Ingens veræ felicitatis κειμήλιον, certissimum divinæ
 clementiæ argumentum, quod in Ecclesia, sonante incor-
 ruptam doctrinæ cælestis vocem & Sacramentis rectè
 utente,*

utente, natus fuit, quod multis retró seculis fuerat rarif-
simum. Gloriatur ille, quód Græcus esset, non barba-
rus. Quoties, dulcissime THILO, gloriatus es, te Chri-
stianum esse, ac veræ Ecclesiæ membrum, non Ethnicum,
aut fanaticæ turbæ asseclam? Natus est die BURCKHAR-
DI. Erat Burckhardus: erat cor ipsius arx robustissima, cu-
jus fundamentum non fissiles erant lapides, non saxa, non
cæmentum: sed lapis Israel, lapis ille, quem DOMINUS
DEUS misit in fundamentis Sion, probatus, angularis,
preciosus, in fundamento fundatus: petra & rupes Da-
vidis, murus Ierusalem. In cordis atrio non fulgebat
Porphyrites, non Alabastrites, sed lucidissima illæ, quæ
in Aaronis Rationali lucebant, gemmæ. Nomen illi erat
GEORGIVS. Erat γεωργός. Sicut enim impiger & se-
dulus agricola, explorat à fundi naturâ, omnem laborem
in eo subigendo, conserendo, occando ponit: ita ille cogni-
tâ naturæ inclinatione inde pullulantia pietatis veræ &
sapientiæ collegit semina, orando & laborando eradicavit
zizania.

Quid de Parentum fide? Cúm ALEXANDER
Magnus natus esset, PHILIPPVS Macedo ad ARI-
STOTELEM scripsit: Se non tantas diis gratias age-
re, quód filium ex Uxore OLYMPIA suscepisset, quàm
quód eo tempore natus esset, quo posset ab illo clarissimis
disciplinis institui. Pios hujus VIRI Parentes non ficti-
cio alicui, sed vero DEO mentis holocausta & labiorum vi-
tulos obtulisse, quis me etiam non monente non colligat?
Melioris enim naturæ incitati stimulo, quo Imperator
IUSTINIANUS respexisse videtur, affirmans, quód
naturalis stimulus hortetur Parentes ad liberorum edu-
cationem,

cationem, id quod genuere, nutriunt, educant, institu-
unt ἐν παιδείᾳ καὶ νομοθεσίᾳ καγίς.

Si, ut graviter Poëta Mantuanus monet,
sancta futura est
Posteritas, sanctos primùm decet esse Parentes.
Qui viret in foliis venit ab radicibus humor,
Et Patrum in natos abeunt cum semine mores.

Ut enim quisque suum filium vult, ita est. CATO
MANLIUM Senatu movisse & HIERON EPICHAR-
MU M pœnâ affecisse fertur: quòd ille moribus, hic verò
verbis Puerorum præsentiam non esset veritus. Melius
est vel non gignere filios, vel si eos genuerimus, de re-
ctâ eorum institutione primam curam suscipere. Opti-
mi autem Parentes optimos reipublicæ relicturi filios,
inprimis de piâ eorum informatione fuerunt solliciti.

Quâ de causâ nulla eos, si qua se privata objiciebat re-
mora, & œconomiae difficultas à suo proposito abstertere
potuit: sed quos à Deo ardentibus votis impetraverant,
eos iisdem Deo commendabant precibus, atque è suo di-
missos in scholæ gremio reponebant. Neque pia isthæc
piorum Parentum juxta Dei voluntatem directâ fefellit
spes & fiducia. Suffragatur nobis Ecclesia, adstipu-
latur Respublica.

Sapiens enim rerum gubernator & dispensator DEVS,
secundum illud: Meum est omne primogenitum, non
tantùm natu majorem GREGORIUM, sed ab eo alte-
rum ADAMUM sibi reservavit; quorum ille etiam-
num mente & ætate integra in plantandâ vineâ Domi-
ni, cum multorum animorum salute, fidelem operam im-

B pendit:

pendit: Hic veró ministerio verbi in Ecclesiâ Lubenensi & Freistadiensi per annos XXVII. pié & laudabiliter defunctus, ante annos VII. Christum Crucifixum ovans ad calum secutus est. Nostrum veró Georgium, cujus parentalia recolimus, & Valentinum, cujus ingenij acies, judicij vigor, consilij promptitudo, domi forisqve Principibus perspecta Viris, Reipublicæ reliquit. An non amplissima paternæ pietatis & fidei documenta miremini, & exempla intueamini, quæ ut Solonis habet institutum τῆς ἀντιπελαγεῖος & beneficia perpetuo cordis & oris obsequio illis rependunt? Si liberis, ut monet Euripides, non pulchrius munus aliud, quàm liberos dici Parentis optimi, quæ non inde laus huic emergit familiæ? quæ non, si mora non ingrata futura, nobis hic se dicendi effundit seges? Ea enim, quæ propria erant, vocationis munia, ita præstitit, ut nunquam omninó neque privata voce neque publico rumore illos notari, multis veró pietatem ipsorum prædicari audiverimus.

Ephebus noster Georgius fundamento quidem pietatis & literarum in Patriâ posito, nondum tamen ad provincie alicujus administrationem satis excultus, gravi consilio annum ætatis XVI. agens Goldbergam missus est. In Illustri hoc gymnasio Rectore CL. Viro Martino Thaburno, quatuor circiter annos commoratus, eam sibi optimarum literarum cognitionem comparavit, ut tanquam ad mercaturam bonarum artium & graviorum studiorum Athenas Marchicas, anno Christi supra millesimum quingentesimum septuagesimo tertio, adiret, & Gratiis simul ac Musis sacra faceret.

ceret. Ne autem in artium pelago incertus jam versus Orientem delatus Theologorum degustaret sacra: mox ruente caelo in Occidentem repulsus, Insularum longé remotarum divitias caneret: hinc in plagâ Septentrionali arriperet Geometriæ ferulam; aut in Meridionali Astronomiæ tentaret calculum: præter sacrarum literarum notitiam, quam aliis omnibus præferebat, IURISPRUDENTIÆ sese addixit studio.

Necessariis in opulentissimo Academia emporio conquisitis ingenij mercibus, copiosissimam secum reportavit suppellectilem: quam domum reversus non abscondidit, sed agendo magis magisque adauxit. Dona quippe DEI usu crescunt & augentur in omnibus, qui illis cum gratiarum actione rectè ac sedulò utuntur, quæ & ipse ad nominis divini gloriæ & justitiæ laudes promovendas conservandasque convertit, quo fructu, nemini obscurum erit. Ob tantam, tamque præclaram naturæ indolem primùm Illustriss. Principis HENRICI voto in aulam vocatus est, cui per quinquennium fuit ab epistolis.

Quàm egregia in primis ingenii herbas, diligentia, celeritatis & sagacitatis præbuerit indicia, illorum est commemorare, qui foro magna cum laude præfuerunt.

In exordio vitæ politicæ, cognito, quid sperandum quidve timendum, annum agens tricesimum, de ducendâ Uxore seriò cogitare cœpit, animumque ad virginem lectissimam optimeque moratam HAGNENSTARISIAM, quæ familia aliquot Viros Consulares ac Senatoriâ dignitate præstantes Patriæ suppeditavit, appulit. Inter hos tum temporis familiam ducebat Dn. MATTHIAS STARISIVS, literarum & literatorum amicus & patronus

tronus singularis, qui uná cum Dn. LEONHARDO
KRENTZHEIMIO, Socero, Patre & Præceptore
meo, æterna memoriâ dignissimo, auctor suæque fuit
Cognatæ suæ ineundi cum THILONE nostro matrimo-
nij. Conjugum istorum amore quid amabilius? conjuncti-
one quid suavius? conjugio, quod fuit placidum & tran-
quillum inque annum usque duravit vicesimum, quid
sanctius? Prædixerant eis Viri ^{ἐπαγίαις} exultantes, con-
jugium suave & jucundum, quod votum & vaticinium
divina confirmavit benedictio. Etsi ipse non erat surdus,
neque ipsa ceca, quod Alphonsus in matrimonio ad concor-
diam stabiliendam requirit, tamen reciproca erat in amo-
re flamma, mutua fides, unanimis consensus, unum velle,
nolle idem. Cúm autem hic nulla sit felicitas ex omni par-
te beata, unum etiam deerat, & certé Conjugij palladi-
um. Non enim erant, qui eos assidentes oblectabant:
non parvulus avlâ ludebat: non erat qui vultus refe-
rebat: non qui visu blando se materno pectore insinua-
bat: qui dulci balbutie appellitabat Patrem: in quo se
renatos videbant: quo superstitè, se ne quidem unquam
exstingvi posse putabant. Hic illis dolor erat, hæc cura,
hoc desiderium. Qui autem scire potes, an non ea ipsa
sterilitas ingens fuerit felicitas, fortasse quod Anacharsis
dixit, nimis amâssent, fortasse ad arbitrium non cecidisset
alea.

Non habuerunt ex se natos liberos, non etiam vide-
runt mori: non exhilarati sunt eorum suavitate in cunis,
non exanimati eorum pallore in sandapila; non audive-
runt crepundijs excitatos arridere, non etiam morborum
dolore excruciatos lamentari: qui patrem non sunt comi-
tati in

tati in avlam, jam non comitantur ad tumultum: quas mater non est secuta in templum: eas neque in cœmiterium sequetur: quorum honore non sunt gavisī, eorum ignominiā etiam non unquam sunt perturbati. Æquo ergo ferebant animo: atque vulnus, quod divina infligebat providentia, cœlesti obligabant balsamo: & quibus rebus suis adesse non poterant, iisdem satis abunde aliorum, inprimis verò egentium amicorum, adfuerunt liberis.

Honoribus dignis paulo post avctus, Provincia Illustris NOTARIUM per triennium egit: SECRETARIUM verò & CONSILIARIUM munere per annos XV. Duce FRIDERICO IV. laudatissimæ memoriæ, & Duce IOACHIMO FRIDERICO, Principe nostro Clementissimo, summā cum fidelitate ac diligentia perfunctus est.

Apud PERSAS Viri quatuor eligebantur, sapientissimus, justissimus, temperantissimus & fortissimus: Horum primus docebat Regem à Zoroastre acceptam Magiam, alter suum cuique tribuendi officium, tertius avream rerum mediocritatem, postremus heroicam animi constantiam. Intelligebat enim gens sapientissima, in his virtutibus salutem regni positam, censebatque illis nullas opes pulchriores, honestioresque reperiri posse. Hæcne præcipuas esse fateamur Viri politici virtutes? Cultu divino nil certè salutaris: justiciā nihil utilius: temperantiā nihil commodius: fortitudine animi & perseverantiā nihil melius.

In vestigemus nunc, conversā in THILONEM nostrum animorum nostrorum acie, an in ipso etiam earum

virtutum extiterunt fundamenta. Quam divite singularum cultu ornatum Virum vidimus!

De pietate in DEUM, deque ardenti zelo & studio, quod dies noctesque animo infixum circumferebat, de voluntate, ardentique conamine sinceritatis in religione conservanda, quid ego nunc plura referam? Sicut enim GEORGIUS Regis filiam & ovem illi adjunctam e faucibus Draconis liberasse fingitur: ita hic noster GEORGIUS Cœlestis Regis filiam Ecclesiam & Agnum pro nobis in mortem traditum, salvum inviolatumque custodire, vimque omnem atque injuriam, si quam prævidebat, constanti animo avertere annitebatur. Cui enim ignotum? aut cui notius esse potest, quam nobis, Fratres in Christo dilectiss. quam frequenter concionibus nostris interfuerit? quam arrectis auribus dicta haverit? quam expressa veræ ad Deum conversionis signa ediderit? quâ summatione ac Divinæ majestatis veneratione in cœtu publico sacrosanctâ DOMINICANâ usus fuerit?

Tanto in honore fuit apud DARIUM ZOPYRUS, ut cum pomum punicum in manu teneret, dixerit, se non optare majorem thesaurum ullum, quam ut tot haberet Zopyros, quot grana sunt illius pomi: significans nihil utilius fidelibus hominibus. Quo in precio hic noster Zopyrus? quibus ornandus honoribus? Utinam tot essent THILONES Ecclesiæ & Scholis, non tantum quot grana pomum, sed

Quot stellas cœlum, quot pisces continet æquor.

Nulla certè dies illius memoriam animis nostris eximet, quâ summâ fide & candore animi Ecclesias & Scholas,

las, atque in illis docentes & discentes, in Illustri hac ditione, omnibus officiorum & beneficiorum modis fovere, tueri & ornare studuit. Aderat turbatis consilio, mœrentibus solatio, pressis auxilio, exulibus promovendi studio.

Agebat, ut Augustinus hortatur fratres, quod erat bonum, & nunquam minus ociosus erat, quàm cum ociosus in CHRISTO IESU. Quotiescunque igitur à politica rerum defatigatione recreari desiderabat, ad CHRISTUM CRUCIFIXUM tanquam ad amorem unicum deflexit, & ab hujus fideli intuitu avelli non potuit. Hunc sibi à DEO factum sapientiam, justiciam, sanctificationem & redemptionem letabatur: hunc verum SALVATOREM rectè agnoscebat: hunc unicum apud æternum PATREM INTERCESSOREM in spiritu & veritate invocabat: hujus Capitis se membrum, hujus Oculi pupillam, huic Viti se vera fide insertum palmitem non dubitabat. In eo totus in negotio erat & ocio.

Vixit integer vitæ, scelerisque purus.

Castus erat animus: castum erat corpus: casta DEUM colebat mente: casto uxorem charissimam fovebat amplexu.

In muneris demandati administratione, summa fidei & religionis antiquæ observantia: ex Cypriano certus, consiliorum gubernatricem legem divinam: secreta secretè servabat, occulta occultè tractabat. Quid Avlicum, quid Consiliarium magis ornat & commendat, quam virtutem, jus & æquum in se, inque aliis firmiter servantem colere.

Sine vinculo Iuris & æquitatis civitas neque Respublica stare potest: hoc rejecto regna nil nisi latrocinia.

Iusti-

Iusticia ergo studiosissimus, in ferendis sententiis erat
ἀνυπόκριτος, erat ἀποσώτως λιπής, erat apertus & candi-
dus, simulationem & dissimulationem tanquam pestem
consiliorum fugiebat. Erat illi recte faciendi προήγησις,
Iustitiâ temperabat consilia: iustitiâ moderabatur acti-
onum eventus. Veniebat in forum amputatis mani-
bus: sedebat clausis oculis: audiebat puris auribus: lo-
quebatur linguâ liberâ.

Qui coluit pietatem sancte, iustitiam recte, sobrieta-
tem non amplectetur? præsertim cum ea virtus illis in-
primis commendata esse debeat, quorum consilio & auto-
ritate summa stare solet & florere Respublica. Vinose
ad consulendum minimè idonei, siquidem salubrium con-
silio parens est sobrietas. Ebrietas verò, autore Au-
gustino, aufert memoriam, dissipat sensus, confundit in-
tellectum. Ebrietas, teste Origene, facit de homine be-
stiam, de robusto infirmum, de prudente fatuum.
Sobrietas autem, mediocritatem servans, appetitiones do-
mat, ignaviam expellit, dicta, facta, cogitataque ratio-
nis finibus concludit. Sobrietas nihil turpe fieri pati-
tur. Ea voluptatibus imperat, ne modum excedant:
& in omnibus recti honestique ratione constare jubet: non
sinit extolli prosperis, non dejici adversis, sed in utraque
fortunâ constantiam animi præbet. Illius odio, hujus
amore, nuptiarum solennitatibus & convivis rarissimè
interfuit: domi sese continuit: cum mutis amicis de ar-
duis conferebat tacitus: cum Uxore & Fratrem aliisque
amicis viventibus & presentibus familiariter est conver-
satus. Nam solutus vino & aliorum fabulis provocatus
facilius labi & auctoritatem amittere potest.

Gravis

Gravis, severa, composita & mansuetudinis ac facilitatis lepore morum erat condita temperies, qua omnes omnium ordinum homines mirâ & incredibili humanitate sibi devinciebat. Apud superiores erat placidus, apud pares amicus, apud inferiores benignus, quibus tanquam philtro in sui admirationem singulorum convertebat animos, favorem conciliabat, amicitiam obfirmabat, benevolentiam ardentiolem excitabat,

Nolebat in pessimorum inimicorum, dante Gellio, assumi commercium, qui fronte sunt hilari & corde tristi, quos neque ut apprehendas, neque ut amittas scire potes: non aliud in ore aliud in pectore latitabat absconditum.

Jam verò fortitudinis & constantie **T H I L O N I S** quæ potest par commendatio reperiri? Fuit labor in negociis, industria in agendo, dexteritas in conficiendo, consilium in providendo, felicitas in amovendo.

Sunt hæc in Avlico non vulgaria, sed præter hæc præstantiora nobis exhibuit: perpetuò sibi similem in religione fidem, ardentem in confessione constantiam, firma in promovendis Ecclesiarum & Scholarum ministris consilia, æquabilem in cruce animum. Cujus hic nitar testimonio? An non singularis Scholarum Patronus erat? An non magnus ordinis nostri Mæcenas? An non gravis nostrorum congressuum spectator? æquus orationum auditor? acutus intricatissimarum causarum matrimonialium judex? certissimus & fidelissimus nostrorum in avlâ gerendorum promotor? Aliud quis dixerit? testatur id spectatissima nostrorum conventuum corona: testatur civilis sapientium virorum confessus: testatur denique boni cujusque candor & integritas.

Quoties ille viduarum

rum vidit mœrorem, audivit pupillorum gemitus, miratus est pauperum querelas? Fuit certé instar Patris pupillis, & loco viri matri illorum.

Positis tabulis scriptis se ad arbitrium Illustrissimi PRINCIPIS optimus VIR abdicaverat, in ampliore illâ constitutus & confirmatus dignitate, in amplissimo Patrum hujus Illustris Ducatus Ordine, Senatuq; Aulico non postremum obtinuit locum. Quantâ cum dignitate honores illos subierit: quantâ cum utilitate totius patriæ sustinuerit; quid opus, præsertim apud eos, quorum ante oculos interque manus sunt omnia, majore verborum numero exponere? Quoties in curandis & constituendis politicæ honoribus, morem, sapientiamque Illustriss. nostri PRINCIPIS intueor, toties illud incidit PHILIPPI Macedonis, significantis inutile Reipublicæ subindé mutare duces, sed satius esse, quem idoneum ac fidum nactus sis, eum non mutare: ATHENIENSES sibi magnoperé beatos videri solebant dicere, quod quotannis invenirent decem, quos belli duces crearent, cum ipse multis annis unum duntaxat belli ducem reperisset Parmenionem. Sapiens præfectó hoc Illustriss. PRINCIPIS factum, quod eum qui totos viginti quinque annos in Aula vixit, cuique omnes rationes cognitæ, non rude donavit, sed in altiori dignitatis gradu non absque gravi consilio collocavit. Existimemus illud prudentiæ acumen, quod hætenus in ipso mirati sumus, in ijs providendis, quæ fuerunt salutaria, non majora indies acquisivisse incrementa? Existimemus eam animi fortitudinem, quæ semper fuit in iis rebus, quæ patriæ fuerunt utiles, decernendis, fractim cecidisse? Existimemus eam auctori-

tori-

toritatem, quæ in juvenili florebat pectore in iis, quæ vera & justa, evanuisse? Non credo. Usus enim teste Plinio efficacissimus rerum omnium magister.

Et senior longo factus prudentior usu,
Præteritos meminit casus, aperitque futuri
Temporis eventus, vitæque pericula monstrat.

Optimum virum GEORGIVM THILONEM,
benè natum, benè educatum, benè vixisse demonstravi-
mus, quis vitæ exitus manet? Quem Patris exemplo mo-
nitus, jamdudum suo impresserat animo, quem DEO
volente anno ætatis suæ quinquagesimo attigit, dum in
Christo piè ac placidè VI. Febr. circiter horam octavam
matutinam obdormivit. Non enim demens mortem me-
tuit, non mortem optavit, sed prudenter expectans cum
quodam ex veteribus dixit: Hodie pœnitentiam a-
gam, ut cras in me Domini voluntas fiat. Ad ago-
nem enim sustinendum animo præmeditato accessit. Ar-
tem quippe benè moriendi longè antè rectissimè didice-
rat, quod cuivis pio obvium esse potest ex σκιογραφία &
delineatione illâ primâ, quâ ejusdem quasi principia ipse
THILO noster, ante annos complures complexus est,
quæ ita habent;

Considera Christiane frater

Naturam, in quâ natus:

Gratiam, in quam vocatus:

Gloriam, in quam transferendus:

Corrige in pœnitentiâ Naturam:

Sectare in fide Gratiam:

Suspira in Spiritu Gloriam.

Ex iisdem postea CIRCULUM illum suum [quem

C 2

boc in-

hoc indigetavit titulo] **COGITATIONUM, EXERCITIORUM ET DESIDERIORUM HOMINIS CHRISTIANI, summo SPIRITUS SANCTI fervore & sapientiâ singulari confecit. Talis autem est ille:**

In MUNDO honesté quidem ex conjugio, at filius iræ in peccatis, NATURA natus:

In ECCLESIA verò CHRISTI pié in Baptismo filius Dei ex Aquâ & Spiritu, GRATIA renatus.

In MUNDO & ECCLESIA, ut abnegato Mundo illuminatus Dei gratiâ pié, justé, sobrié vivam:

Exspectans in gaudio luctûque commissæ vocationis beatam spem, honesté, pié, beaté, hoc est, in DOMINO, ex hoc mundi diversorio in caelestem patriam ad DOMINUM ut abeam:

Faxit gratia PATRIS Æterni;

Virtute & efficaciâ SPIRITUS Sancti;

In Mediatore CHRISTO JESU, eoque Crucifixo;

Qui factus est mihi à Deo Patre, Sapientia, & Justicia, & Sanctificatio, & Redemptio.

Ideoque hunc UNVM TRINUM DEUM scio, unum novi, unum colo;

Secundum VERBI normam & SACRAMENTORUM manuductionem;

Hic in FIDE quæ per Charitatem erga DEUM & HOMINES est efficax;

Isthic ad faciem in GLORIA & Perfectione cælesti;

Ubi post resurrectionem Justorum DEUS erit & manebit omnia in omnibus.

Hoc ratum, hoc fixum, hoc mihi votum:

Cætera præ supernis irrita, vana, nulla.

O JESU

O JESU CHRISTE Fili DEI VIVI
Crucifixe pro nobis & resuscitate;

Tu scis omnia: Tu potes omnia:

Tu es mihi omnia:

Sicut ergo scis; sicut vis; sicut potes;

& sicut ego indigeo:

Ita tu miserere mei.

TEGE QUOD FUI:

REGE QUOD FIO:

DONA QUOD ERO:

UT FUI similis, TE videam sicuti es: TE
que PATREM que tuum & SPIRITUM SAN-
CTUM, UNUM SOLUM VERUM DEUM,
cum omnibus sanctorum Angelorum & Hominum cho-
ris caelestibus, letus laudem & celebrem in omnem eter-
nitatem. Amen. Amen. Amen.

Acut seipsum ad beatam ex his terris migratio-
nem exsuscitaret, has sui cordis penetralibus voces sva-
vissimas non tantum inscripsit, verum etiam frequenter
repetere consuevit:

Disce mori vivens, moriens, ut vivere possis.

Vive diu, sed vive Deo: nam vivere mundo
Mortis opus; Viva est vivere vita Deo.

Vita piis mors est, mors verae janua vitae,
Hanc referat Christi vulnere nixa fides.

Maxima nosse mori vitae est sapientia: vivit,
Qui moritur: si vis vivere, disce mori.

C 3

Sic ego

Sic ego quotidié de lecto surgo precando,
Ut mens ad mortem sit duce læta Deo.

Nil scio te præter Crucifixum Christe Redemptor :
Tu mihi Christe mane, sic bona cuncta manent.

Vivo tibi, moriorque tibi, dulcissime Jesu :
Mortuus & vivus sum maneoque tuus.

*Vale munde : migrat ad CHRISTU Manima mea,
spiritus meus in Paradisum. Sepelite corpus mortuum
peccato. Valetate sancti & sequimini.*

Cum CHRISTO moriar, cum Christo ex morte re-
surgam.

Cupio dissolvi, & esse cum CHRISTO.

*Etsi ergo TE inopinata, TE ó optime THILO,
apoplexia vehementia, ex his nostris oculis, ex hoc am-
plexu eripuit : tamen firmiter credimus, TE jam ante
Dei faciem in sereno CHRISTI, quem in animo & ore
habebas perpetuò, quem spirabas & sperabas unicum, læ-
tum triumphum agere.*

*Lugebimus nunc amici sortem? Luges VIR Con-
sultissime, cum universâ domo & Familiâ FRATRIS
obitum? Tunc Maritum tuum,*

*Quem vultu moriente vides linguaque cadente,
Vidua mœstissima, ex augustissimo illo pacis & tranquil-
litatis domicilio, á facie Dei, é sinu ABRAHÆ, Ange-
lorum cœtu atque Electorum consortio, lacrymis tuis tan-
tâ copiâ effusis; Tunc tuis singultibus, ejulatibus & que-
relis tristissimis, in hoc discordiarum pelagus, in hanc la-
crymarum vallem, in tuum complexum, in tuas ulnas,
in amplissimum CONSILIARIORUM ordinem, in
civium societatem, in amicorum conversationem revoca-
re conaris?*

Muta

Muta domus, fateor, desolatiqve penates,
Et situs in thalamis & mœsta silentia mensis.
Tu prohibe manare genas, noctesqve profundas
Dulcibus alloquiis, precibusqve fidelibus imple,
Et periisse nega, desolatumqve maritum.

Hanc nostri doloris acerbiter, quam sincerus nobis amor peperit, mitiget & vincat æterna tua, AMICE dulcissime, felicitas. Tuâ enim causâ, THILO felicissime, non lugeamus: sed nos ipsos adspicientes, nostræ conditionis fragilitatem consideremus. Nos in natura tenebris & peccatorum vinculis obstricti tenemur: Tu in lucem libertatemqve translatus es: Nos hic in sudore vultus nostri terram colimus: Tu promissam piis hereditatem possides: Nos in hoc miseriarum Oceano inter Scyllam & Charybdim horrifonis agitati procellis laboramus: Tu in tranquillitatis asylo quiescis:

Nos anxia plebes,
Nos miseri: quibus unde dies suprema, quis ævi
Exitus, incertum:
Tu dubios casus & cæcæ lubrica noctis
Effugis, immunis fati.

Nos hic perpetuam exercemus militiam: Tu militando bonam militiam, retinendo fidem & bonam conscientiam, confecisti cursum.

Corpore fusus humi, lucem averfari iniquam;
Mente Deum cernens, æternâ in luce triumphas.

*Quod superest, DEUM, qui dat salutem Regibus,
& à quo omnis sapientia & intelligentia promanat, eamque confert petentibus & invocantibus eum in verâ agnitione*

7/645 OK
gnitione & fide MEDIATORIS, non strepitu labio-
rum, sed corde sincero ardentem rogemus, ut Reverendis.
& Illustris. nostrum Principem ac Dominum, Dominum
JOACHIMUM FRIDERICUM, Ducem Silesiae, Li-
gnicensem & Bregensem, Archiepiscopatus Magdebur-
gensis Praepositum, Dominum nostrum Clementissimum,
cum Illustrissimâ CONIVGE & generosis. utriusque
sexus Prole, quâ diutissimè salvum & florentem conser-
vare, ac totius gubernationis labores, ad sui nominis glo-
riam, Ecclesiarum & Scholarum in hoc Illustri Ducatu,
atque omnium nostrum evidentem utilitatem provehe-
re dignetur.

Largiatur etiam Magnifico nostro Domino CAPI-
TANEO & Nobiliss. Dominis CONSILIARIIS, præ-
ter valetudinem firmam, cor sapiens & intelligens, ut &
ipsi, quâ hæc summa præstiterunt fide, in istâ nego-
tiorum mole & varietate salutem Ecclesiarum & Scho-
larum sibi habeant commendatam, magnoque totius pa-
triae commodo quâ longissimè superesse queant.

D I X I.

LIGNICII
Typis Nicolai Sartorii.

WNT

MC

QK 324 12

OR A
VIRO NO
CONS

G E O R G

T H I

A T H

REVERENDISS.
PRINCIP.

IN REVERENDI
GNICENSIS CO

A. C.

XXVI
PARE

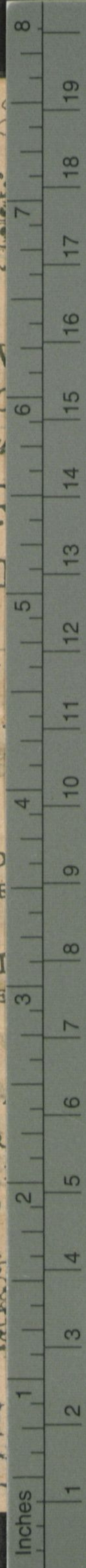
A N D R E A S
U R A T I S

ECCLES. PETR
ET SUP

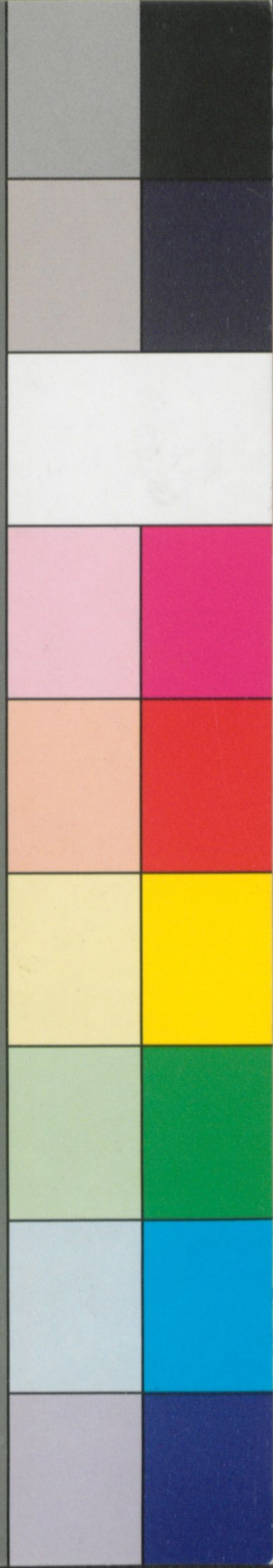
X 2420 600

BIB
PONI

TIFFEN® Color Control Patches © The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

8
19
18
17
16
15
14
13
12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1
4
3
2
1

LIBRARY
SACHSEN-ANHALT

